

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Ing. T. N.**, nar. X
bytem I., P.,
zastoupen Mgr. Robertem Štěpánkem, advokátem
sídlem Pod Vilami 10, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, Praha 5,

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 13. 1. 2017, č. j. 005981/2017/KUSK, sp. zn. SZ_170328/2016/KUSK/3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Votice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 10. 2016, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím shledal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „zákon o památkové péči“), za což mu byla vyměřena pokuta 20 000 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení v hodnotě 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá nezákonnost jak prvostupňového tak odvolacího rozhodnutí, a to z důvodu nedostatečně a nesprávně posouzeného stavu věci a nesprávného posouzení formální i materiální stránky údajného přestupku, když žalovaný nepřihlédl ke stanovisku žalobce, které spočívalo v tvrzení, že realizovanými stavbami nedošlo k poškození vzhledu kulturní památky a absentuje tak materiální podstata přestupku, která je nezbytnou podmínkou pro to, aby mohl být pachatel shledán vinným ze spáchání přestupku a aby mu mohla být za takové jednání uložena pokuta. Ohledně nutnosti naplnění materiální podstaty přestupku se žalobce odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 14. 12. 2009, č. j. X, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2000, sp. zn. X, ve kterých soudy poměřovaly naplnění materiální podmínky přestupku a upozorňovaly na přehnaný formalismus ze strany správních orgánů případně soudů ohledně vyhodnocování naplnění podmínek pro spáchání přestupků.
3. Dle žalobce je napadené rozhodnutí zatíženo vadou, když žalovaný nezohlednil žalobcovo tvrzení ohledně očekávaných kvalitativních změn provedených úprav, zejména prorůstání gabionové zdi zelení, a místo toho potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalobce má v celkovém kontextu celého případu za to, že je napadené rozhodnutí založeno na striktně formalistickém výkladu zákona, což dle výše odkazované judikatury není přípustné.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s žalobními výhradami. Předně odmítl tvrzení žalobce o neověření pravého skutkového stavu věci, neboť na základě provedených důkazů, které jsou v napadeném rozhodnutí citované, bylo prokázáno, že žalobce realizoval obnovu kulturní památky - stavbu gabionové zdi a žulové zídky, aniž by si vyžádal závazné stanovisko příslušného úřadu. Tím je dle žalovaného naplněna skutková podstata, z níž byl žalobce uznán vinným, a za což mu byla uložena pokuta.
5. Dle žalovaného byla naplněna i materiální stránka přestupku, která spočívá v zaviněném jednání fyzické osoby, která svým jednáním (spočívajícím i v nekonání) ohrožuje zájem společnosti. Žalovaný spatřuje zájem společnosti v ochraně kulturních památek, čemuž má napomáhat povinnost stanovená v § 14 odst. 1 zákona o památkové péči, tedy povinnost vyžádat si závazné stanovisko orgánu státní památkové péče v souvislosti s obnovou kulturní památky.
6. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, který namítá, že nebyla naplněna ani formální stránka přestupku. Formální znak uvedeného přestupku je definován v § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči a spočívá v nevyžádání si závazného stanoviska obecního úřadu s rozšířenou působností při obnově kulturní památky, anebo při nedodržení podmínek určených tímto závazným stanoviskem. Dle žalovaného není spor o tom, že žalobce realizoval obnovu kulturní památky bez předem vyžádaného závazného stanoviska, tudíž jednoznačně došlo k naplnění formálního znaku skutkové podstaty § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že ve dnech 15. 12. 2015 a 26. 1. 2016 provedl správní orgán I. stupně dozor při obnově kulturní památky, o čemž učinil dne 9. 2. 2016 záznam se zjištěním, že dne 15. 12. 2015 na pozemku parc. č. X byla podél zásobovací rampy navazující na severní straně na tzv. vedlejší budovu zámku (na

pozemku st. X, v současné době restaurace) vybudována gabionová zeď výšky cca 1 m nad terén půdorysného tvaru L, vyplněná úlomky bílého vápence (dále jen „gabionová zeď“), bez vydání závazného stanoviska k obnově kulturní památky, a že dne 26. 1. 2016 na tomtéž pozemku u dětského hřiště severně od vstupní brány do zámeckého parku byla vybudována nízká zídka z žulových kvádrů s půdorysem kruhové výseče (dále jen „žulová zídka“), taktéž bez vydání závazného stanoviska k obnově kulturní památky. Součástí záznamu je i fotodokumentace gabionové zdi a žulové zídky.

8. Na základě těchto zjištění zahájil správní orgán I. stupně oznámením ze dne 10. 2. 2016 s žalobcem správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku na úseku státní památkové péče podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči, kterého se dopustí fyzická osoba tím, že provádí obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností dle § 14 odst. 1 zákona o památkové péči. V rámci správního řízení si správní orgán I. stupně vyžádal i odborné stanovisko Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“), kterým měl být zejména posouzen vliv vybudování gabionové zdi a žulové zídky na památkovou hodnotu kulturní památky a zda byly zachovány kulturněhistorické hodnoty a zda nedošlo k nepříznivé změně stavu kulturní památky.
9. Dne 26. 2. 2016 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření NPÚ se závěrem, že uvedené nepovolené úpravy se neslučují s klasicistní architektonickou úpravou obou budov zámku ani s pojetím anglického parku, které jsou z hlediska památkové péče hodnotné a dochovaly se do dnešních dní poměrně autenticky.
10. Dne 3. 3. 2016 proběhlo ústní jednání o přestupku, v jehož rámci žalobce sdělil, že neměl v úmyslu vybudovat konstrukce bez projednání a souhlasu orgánu státní památkové péče. Jeho snahou bylo provést jednoduché konstrukce, které v případě gabionové zdi povedou k zakrytí podhledu na kontejnery T. a v případě žulové zídky k vyrovnání terénního rozdílu. Snažil se zvolit materiál, který bude dobře přijat orgány státní památkové péče. Pokud by si byl vědom povinnosti nechat si plánované úpravy schválit, učinil by tak, stejně jako v předchozích případech. Navrhoval obě konstrukce zachovat.
11. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 12. 10. 2016 shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči a uložil mu pokutu ve výši 20 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
12. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 1. 2017 odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Neztotožnil se s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání, které spočívaly zejména v poukázání na nesprávně zjištěný skutečný stav věci, kdy bylo správnímu orgánu I. stupně vytýkáno, že přihlédl pouze ke stanovisku NPÚ nikoli i ke stanovisku žalobce. Žalobce také vyjádřil nesouhlas se závěry NPÚ, které mu vytýkaly, že provedenými úpravami došlo ke znehodnocení historické a památkové hodnoty daných nemovitostí. Žalobce upozornil i na absenci škodlivého následku svého jednání, čímž nemohla být naplněna materiální podstata přestupku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že skutečný stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné

pochybnosti a že správní orgán I. stupně zohlednil ve svém rozhodnutí i skutečnosti uváděné žalobcem. Dále žalovaný konstatoval, že pro spáchání uvedeného přestupku je rozhodné provedení vytýkaných úprav bez vydání závazného stanovisko, nikoli estetické, konstrukční, materiálové a funkční parametry vybudovaných zdí, které jsou rozhodné pro řízení o vydání závazného stanoviska dle § 14 odst. 1 zákona o památkové péči. Žalovaný nevyhověl ani námitce týkající se absence škodlivého následku. Dle žalovaného se správní orgán I. stupně řádně zabýval odůvodněním a definováním škodlivého následku. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 1. 2017.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladné. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal pouze v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání, žalovaný pak na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že i on s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů:

16. Klíčovým pro vyhodnocení naplnění podmínek pro spáchání přestupku je výklad § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči, dle kterého: *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provádí obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo nedodrží podmínky určené v tomto stanovisku*, a § 14 odst. 1 zákona o památkové péči, dle kterého: *zamýšlí-li vlastník kulturní památky provést údržbu, rekonstrukci, restaurování nebo jinou úpravu kulturní památky nebo jejího prostředí (dále jen „obnova“), je povinen si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památku, závazné stanovisko krajského úřadu*.
17. Dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), účinného v době rozhodování správních orgánů, se přestupkem rozumí zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v zákoně o přestupcích nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.
18. V § 2 odst. 2 zákona o přestupcích jsou stanoveny podmínky vylučující protiprávnost. Jedná se o podmínku nutné obrany a krajní nouze. Přestupek je spáchán tehdy, je-li naplněna formální stránka přestupku spočívající v naplnění všech znaků skutkové podstaty [dle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči: *a) se přestupku dopustí fyzická osoba, která si b) při provádění obnovy kulturní památky, c) nevyžádá závazné stanovisko obecního úřadu s rozšířenou působností*

nebo alternativně c₂) nedodržuje podmínky v závazném stanovisku určené] a zároveň je naplněna materiální stránka přestupku, která spočívá v jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Zájem společnosti lze v tomto případě vyvodit z ustanovení § 14 odst. 1 zákona o památkové péči jako zájem společnosti na nezbytné preventivní regulaci péče o kulturní památku.

19. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, protože nebyl dostatečně a správně posouzen skutečný stav, když bylo zohledněno pouze stanovisko NPU a nebylo přihlédnuto k tvrzení žalobce o nepoškození vzhledu a kvalitativní změně vzhledu gabionové zdi v běhu času prorůstáním zeleně.
20. Tento žalobní bod není důvodný. Jak vyplývá ze správního spisu, skutečný stav věci byl řádně zjištěn i prokázán. V rámci výkonu dozoru při obnově kulturní památky bylo zjištěno, že žalobce vybudoval gabionovou zeď a žulovou zídku, aniž by si opatřil v souladu s § 14 odst. 1 zákona o památkové péči závazné stanovisko úřadu s rozšířenou působností. O tomto skutkovém stavu bylo následně rozhodnuto správním orgánem I. stupně a nijak se od něho neodchýlil ani žalovaný. Žalobce v rámci správního řízení, ani v žalobě nerozporoval, že by kdy daným závazným stanoviskem disponoval, nebo že by stavební úpravy nerealizoval. Naopak potvrdil, že gabionovou zeď i žulovou zídku bez závazného stanoviska vybudoval, poněvadž si nebyl vědom povinnosti vyžádat si závazné stanovisko. O skutečném stavu, který je rozhodný pro posouzení, zda došlo ke spáchání přestupku, tak není pochyb.
21. Soud má za prokázané i to, že se jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný zabýval i všemi skutkovými tvrzeními žalobce, která obhajovala zejména estetickou kvalitu provedených úprav. Z ustanovení § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči je však zřejmé, že není rozhodné, zda bude provedená obnova kulturní památky bez závazného stanoviska esteticky kvalitní a nezneškodňující kulturní památku anebo naopak, zda bude mít na danou kulturní památku negativní vliv. Skutková podstata § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči spočívá v provedení obnovy kulturní památky dle § 14 zákona o památkové péči bez závazného stanoviska, nikoli v provedení *neestetické, neodborné* nebo jinak *nekvalitní* obnovy kulturní památky. Jak správně uvedl žalovaný v napadaném rozhodnutí: „[n]ámitky odvolatele týkající se estetické, konstrukční, materiálové a funkční vhodnosti vybudované gabionové zdi a zídky ze žulových kvádrů u dětského hřiště se vztahují nikoli k předmětu přestupkového řízení, ale k předmětu řízení o vydání závazného stanoviska k těmto pracím dle ustanovení § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči, které by bylo vedeno správním orgánem prvního stupně, kdyby si odvolatel v souladu s citovaným ustanovením závazné stanovisko k vybudování zdi a zídky na předmětném pozemku vyžádal.“
22. Žalobce dále rozporoval, že nebyla naplněna materiální stránka skutku, protože nebyl porušen zájem společnosti, který žalovaný shledal v ohrožení architektonického dědictví. Dle žalobce k ničemu takovému nedošlo, protože od doby výkonu dozoru při obnově kulturní památky mělo dojít ke kvalitativním estetickým změnám realizovaných zdí, zejména gabionová zeď měla začít prorůstat zelení, tudíž měla být zcela přirozeně začleněna do okolí a nebyla způsobilá ohrozit památkovou hodnotu objektu. I tento aspekt byl v rámci správního řízení řádně vypořádán, když žalovaný zdůraznil, že „[c]ílem procesního postupu podle ustanovení

§ 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči není tvorba úředního dokumentu, ale dostatečná a hlavně předstižná ochrana veřejného zájmu na úseku státní památkové péče.“ Materiální stránka skutku tak nesouvisí s estetickou kvalitou provedených změn, ale se zanedbáním preventivních opatření, které mají vliv na zachování kulturní památky v žádoucí podobě. Žalobce zanedbal preventivní opatření, když si nevyžádal odborné stanovisko, na jehož základě by byl záměr stavebních úprav schválen, případně odborně korigován.

23. Žalovaný se vypořádal i s proporcionálním vyvážením veřejného zájmu spočívajícím v zachování památkové hodnoty či lokality a zájmu vlastníka spočívajícím v ekonomicky udržitelném a dlouhodobě životaschopném využití nemovitosti. Přičemž veřejný zájem reguluje práva vlastníka při nakládání s kulturní památkou tak, že vlastník nesmí o své vůli provádět úpravy předmětného pozemku bez závazného stanoviska orgánu státní památkové péče. I když žalobce upozorňoval na to, že se snažil zohlednit památkovou hodnotu pozemku při realizovaných úpravách a snažil se zvolit vhodné materiály, nebyl k tomu bez závazného stanoviska oprávněn. Tento výklad je i v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. X, publ. č. 2878/2013 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „[t]o, jak nemovitou kulturní památku obnovit, si nemůže posoudit bez dalšího její vlastník sám. Pokud by tomu tak bylo, státní památková péče by pozbyla významné části svého smyslu a účelu.“
24. K tomuto soud doplňuje, že ustanovení § 14 zákona o památkové péči je klíčovým právě k naplnění účelu zákona o památkové péči, který je stanoven v § 1 zákona o památkové péči následovně, *[účelem zákona je vytvořit všestranné podmínky pro další prohlubování politickoorganizační a kulturně výchovné funkce státu při péči o kulturní památky, o jejich zachování, zpřístupňování a vhodné využívání, aby se podílely na rozvoji kultury, umění, vědy a vzdělávání, formování tradic a vlastenectví, na estetické výchově pracujících a tím přispívaly k dalšímu rozvoji společnosti.* Pakliže má stát chránit kulturní památky a má vytvořit takové podmínky pro jejich zachování případně vhodné využití, je zřejmé, že vydání závazného stanoviska dle § 14 odst. 1 zákona o památkové péči má smysl pouze tehdy, je-li vydáno před realizací konkrétních zásahů do kulturní památky. A zároveň je zřejmé, že porušení této povinnosti, tedy nevyžádání si závazného stanoviska, může mít mnohdy až fatální a nevratné následky. Pro ochranu kulturních památek je stěžejní, aby se k jejich obnově vyjádřil kompetentní a odborný úřad v předstihu a případně usměrnil zamýšlené změny na kulturní památce tak, aby nedošlo k jejímu poškození. Proto je zřejmé, že následkem přestupku dle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči je ohrožení zájmu společnosti na nezbytné preventivní regulaci péče o kulturní památku (záměr vlastníka provést obnovu kulturní památky musí být podroben posouzení předem, než se začne uskutečňovat), a nikoli ohrožení zájmu společnosti reálným a faktickým narušením hodnoty a kvality kulturní památky. Faktické snížení hodnoty kulturní památky je znakem jiné skutkové podstaty přestupku dle zákona o památkové péči, než pro kterou byl žalobce potrestán.
25. Není důvodná ani další žalobcova námitka ohledně možného nenaplnění formální stránky přestupku. Žalobce má za to, že provedené úpravy neměly žádný vliv na architektonickou hodnotu parku, a proto nebyl vůbec dán důvod si o

závazné stanovisko žádat, a z toho důvodu nebyla naplněna jedna z podmínek skutkové podstaty přestupku dle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze 14. 12. 2009, č. j. X, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2000, sp. zn. X, které ale nejsou k danému žalobnímu bodu relevantní, neboť upozorňují na případy, kdy *byla* naplněna formální stránka přestupku, ale nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Uvedený rozsudek a nálezy nepřinášejí podpůrné argumenty, které by zpochybňovaly skutečnost, že v žalobcově případě byla naplněna formální stránka přestupku. Pro naplnění formální stránky přestupku dle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči je třeba prokázat, že fyzická osoba provedla obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu s rozšířenou působností nebo že nedodržela podmínky v tomto stanovisku určené. Žalobce v přestupkovém řízení, ani v žalobě nezpochybňoval, že provedl obnovu kulturní památky dle § 14 odst. 1 zákona o památkové péči, ani to, že tak učinil bez příslušného stanoviska. Je zřejmé, že tak došlo k naplnění skutkové podstaty dle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči, když žalobce prováděl obnovu kulturní památky (spočívající ve vybudování gabionové zdi a žulové zídky), aniž by si vyžádal stanovisko úřadu obce s rozšířenou působností. Pro naplnění formálního znaku této skutkové podstaty není nutné prokazovat, zda má zamýšlená úprava vliv na architektonickou hodnotu parku, jak namítá žalobce, neboť ze znění § 14 odst. 1 zákona o památkové péči je zřejmé, že závazné stanovisko si musí vlastník kulturní památky vyžádat vždy, když zamýšlí provést údržbu, opravu, rekonstrukci, restaurování nebo jinou úpravu kulturní památky nebo jeho prostředí, nikoli pouze zamýšlí-li provést některou z vyjmenovaných aktivit v souvislosti s ovlivněním architektonické hodnoty kulturní památky. Navíc k ohrožení hodnoty kulturní památky nemusí dojít pouze tehdy, je-li ovlivněna její architektonická hodnota, ale například i tehdy, jsou-li použity nevhodné metody údržby, které nemají primárně vliv na architektonickou hodnotu, ale mohou například snížit životnost kulturní památky nebo poškodit její okolí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Soud tak po vyhodnocení okolností případu a při zvážení argumentů obou zúčastněných stran uzavírá, že žalovaný ani správní orgán I. stupně nepochybil při zjišťování skutečného stavu věci, kterým se žalobce dopustil přestupku dle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči, když vybudoval gabionovou zeď a žulovou zídku, aniž by si vyžádal k těmto úpravám závazné stanovisko úřadu s rozšířenou působností dle § 14 odst. 1 zákona o památkové péči. Soud proto postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za jeden úkon právní služby. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. X, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). Písemné úkony, jimiž žalovaný reagoval na jednání žalobce, však rámec běžné úřední činnosti žalovaného nepřesahují. Soud

proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2018

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně